

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **K. K.**, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí, se sídlem v Praze**, Na Poříčním právu 376/1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. srpna 2012, čj. 2012/57972-421, t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. srpna 2012, čj. 2012/57972-421, s e z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání do rozhodnutí, jímž byla žalobkyně vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání.

Uvedla, že důvodem pro vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání byla skutečnost, že se ve stanovený termín, dne 2. 2. 2012 v 10.40 hod., nedostavila bez vážných důvodů na úřad práce. Ohradila se proti tomuto hodnocení a tvrdila, že pro to, aby se ve sjednaný čas na úřad nedostavila, měla nepředvídatelný vážný důvod.

Následně žalobkyně v podané žalobě podrobně popsala skutkový stav, který se v inkriminovaný čas udál. Důvodem její absence na úřadu práce byla skutečnost, že vlivem zimních povětrnostních podmínek se jí nepodařilo nastartovat osobní auto. Upozornila rovněž, že se dlouhodobě léčí na psychiatrii s depresemi, za pomoci léků se jí však daří kolísavé psychické stavy zvládat. Jelikož na svém mobilním telefonu neměla potřebný kredit na volání, prozvonila pouze svého známého, který jí zavolal zpět a následně vyřídil její omluvu na úřadu práce, kde mu bylo sděleno, že se žalobkyně má na úřad dostavit téhož dne ve 13 hod. nebo následující den v 9 hod. Žalobkyně uskutečnila návštěvu úřadu následující den, kdy jí její zprostředkovatelka oznámila, že s ní bylo zahájeno řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Na její důvody, že pro nedostatek finančních prostředků již nebyla schopna odjet na úřad práce autobusem, nebyl brán zřetel.

Žalobkyně v žalobě zdůraznila, že jí zmeškání schůzky nebylo lhostejné a že se v takto vypjaté situaci snažila pro splnění své povinnosti učinit maximum. Uvedla rovněž, že na předešlé schůzky chodila včas a nikdy žádnou nevynechala, a že vlivem čtyřleté doby bez zaměstnání se její psychický stav zhoršuje. Upozornila rovněž na svoji nelehkou finanční situaci kompenzovanou mimo jiné příspěvkem na bydlení a pomocí svých přátel. Vyřazením z evidence přišla o jediný zdroj příjmů, nemá peníze na jídlo a léky potlačující depresi, nemůže navštěvovat lékaře a u zdravotní pojišťovny jí vznikl dluh na pojistném. Postup žalovaného chápe jako nespravedlivé potrestání. Považovala za neúměrný požadavek úřadu práce, aby v zimních měsících měla vždy připravenou ověřenou variantu náhradní dopravy. Zdůraznila přitom, že jednotlivé skutečnosti nemohou být posuzovány odděleně od její osobní, rodinné a sociální situace s přihlédnutím k tomu, že jí úřad práce povolil přesunutí schůzky na druhý den ráno.

Žalobkyně odkázala na jednotlivá ustanovení zákona č. 235/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) se zdůrazněním, že důvod její neúčasti na úřadu práce řadí mezi důvody vážné obsažené v § 5 písm. c/ bodu 7. této právní úpravy, jako tzv. „jiné vážné osobní důvody spočívající v nenastartování auta ve spojení s časovou tísni spojené s nedobrým psychickým stavem a nedostatkem finančních prostředků na využití jiného způsobu dopravy.“ Odkázala přitom na judikaturu Ústavního soudu – nález ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 188/04 a Nejvyššího správního soudu - rozsudek ze dne 23. 7. 2008, čj. 4 Ads 20/2008-58, a ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. 4 Ads 161/2008. Uvedla, že úřad práce ani ministerstvo nezohlednily, v jaké situaci se ocitla a proč se na úřad nemohla dostavit. Vyslovila přesvědčení, že ve smyslu ust. § 33 odst. 1 zákona o zaměstnanosti byl v jejím případě jednoznačně naplněn bez dalšího důvod nepříznivého zdravotního stavu. Správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, když žalobkynin uváděný důvod nepřijaly jako důvod vážný.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ve stanovený den, tedy 2. 2. 2012 se žalobkyně v 10. 40 hod. na úřad práce nedostavila. Důvody, které žalobkyně uváděla, tedy nespustující auto, přesvědčení, že si prostřednictvím

známého dohodla s úřadem dva náhradní termíny, neuvědomění se možnosti jiné dopravy z důvodu nedobrého zdravotního stavu (depresí z neočekávaných situací) a nedostatek finančních prostředků na náhradní dopravu, žalovaný neuznal jako důvody vážné ve smyslu ust. § 5 písm. c/ zákona o zaměstnanosti. Neakceptoval její názor, že v případě nevytvoření finanční rezervy na cestu autobusem je nenastartování auta důvodem pro omluvu její nepřítomnosti ve stanoveném termínu na úřadu práce. Dle názoru žalovaného si žalobkyně mohla a měla zajistit cestu včas a vhodně tak, aby měla rozumnou jistotu ohledně dostavení se na úřad ve stanoveném termínu, který jí byl znám již od 8. 12. 2011. V jejím případě totiž nebylo dle žalovaného zcela neočekávatelné, že by v zimním měsíci její starší auto nenastartovalo. Dále uvedl, že termíny schůzek jsou úřadem práce stanovovány osobně s uchazeči o zaměstnání. Termín 2. 2. 2012 v 10.40 hod. stvrdila žalobkyně svým podpisem a tento termín nebyl prokazatelně zrušen. Jestliže tedy v projednávané věci zaměstnankyně úřadu práce uvedla možnosti, kdy může žalobkyně úřad navštívit, pokud se nedostaví ve stanoveném termínu, pak se mohlo jednat jediné o návrhy či doporučení za účelem vysvětlení důvodů absence ve stanoveném termínu, nikoliv o náhradní termín. Nesplnění povinnosti žalobkyní nelze omluvit ani jejím zdravotním stavem, neboť nebylo relevantním důkazem prokázáno, že by byl v uvedený termín v takovém zdravotním stavu, že by nebyla schopna dostavit se na úřad práce nebo nebyla schopna posoudit svou situaci, když se rozhodla pro způsob dopravy a následně se jí nepodařilo nastartovat auto. Sama přitom připustila, že zdravotní stav nebyl přímou příčinou jejího nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu. Žalovaný rovněž ve shodě s názorem vysloveným v prvoinstančním rozhodnutí konstatoval, že nelze v daném případě zohlednit námitku týkající se nedostatku finančních prostředků, a to s ohledem na ust. § 5 písm. c/ zákona o zaměstnanosti a ustálenou soudní judikaturu. Žalobkyně se totiž musela být vědoma povinnosti dostavovat se na úřad práce ve stanovených termínech a současně počítat s příslušným obnosem na cestu, aby byla schopna svým povinnostem dostát. Podotkl rovněž, že pokud chce žalobkyně čerpat výhody spojené s vedením v evidenci uchazečů o zaměstnání, musí být vždy připravena plnit svoje povinnosti dle pokynů úřadu práce. Uvedl, že ve prospěch žalobkyně nelze přihlídnout ani k tomu, že se ze schůzky prostřednictvím třetí osoby omlouvala, dále že absolvovala rekvalifikaci a na doporučení úřadu práce si zvyšuje kvalifikaci. Nelze zohlednit ani tíživou rodinnou, finanční a sociální situaci. Podotkl rovněž, že zákon o zaměstnanosti taktéž nerozlišuje mezi úmyslným a neúmyslným nesplněním povinnosti uchazeče o zaměstnání.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný znovu podrobně shrnul skutkový stav projednávané věci a ve shodě s názory vyslovenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil správnost postupu prvoinstančního orgánu při vyřazení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání. Konstatoval, že si žalobkyně mohla a měla zajistit cestu z Nechanic od Hradce Králové včas a vhodně tak, aby měla rozumnou jistotu ohledně dostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu, který jí byl znám již od 8. 12. 2011. Tvrzené nenastartování auta z vysvětlovaných důvodů nelze označit ve smyslu ust. § 5 písm. c/ bod 7. zákona o zaměstnanosti ani jako

osobní vážný důvod ani jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, již by mohlo být nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu ospravedlněno. Rovněž tak finanční důvody nejsou pro uchazeče o zaměstnání vážným důvodem ve smyslu ust. § 5 písm. c/ zákona o zaměstnanosti. Upozornil dále, že domněnka žalobkyně, že jí byly stanoveny dva náhradní termíny, není správná, mohlo se jednat jediné o návrhy či doporučení, např. za účelem vysvětlení důvodu absence ve stanoveném termínu. Nedostavení se na úřad práce nelze dle žalovaného omluvit ani zdravotním stavem žalobkyně, neboť považoval za nesporné, že nebylo relevantním způsobem prokázáno, že by se v daný okamžik žalobkyně nacházela v takovém zdravotním stavu, že by nebyla schopna dostavit se na úřad práce nebo nebyla schopna posoudit svoji situaci. Ostatně sama žalobkyně připustila, že zdravotní stav nebyl příčinou jejího nedostavení se ve stanoveném termínu na příslušné místo.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas a po prostudování obsahu správního spisu dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobkyně je evidována v seznamu uchazečů o zaměstnání a na den 2. 2. 2012 měla sjednanou schůzku se svojí zprostředkovatelkou. V předmětný den měla problémy s nastartováním svého vozidla, proto kontaktovala svého známého, aby ji z těchto důvodů na úřadu práce omluvil, neboť sama neměla z důvodu finanční tísně na svém mobilním telefonu kredit. Je rovněž nepochybné, že úřad práce učinil o tomto telefonátu úřední záznam, z něhož bylo patrné, že žalobkyni bylo doporučeno, aby tentýž den ve 13 hod. nebo následující den v 9 hod. přišla na úřad danou situaci vysvětlit. Při její návštěvě pak byla upozorněna, že s ní bylo zahájeno řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.

Po zhodnocení skutkových okolností projednávané věci dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze zákona o zaměstnanosti, jeho ust. § 30 odst. 2, písm. f/, vyplývá, že uchazeče o zaměstnání krajská pobočka úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce. Přitom dle ust. § 31 písm. c/ této právní úpravy uchazeč o zaměstnání maří součinnost, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku úřadu práce nebo kontaktní místo veřejné správy ve stanoveném termínu bez vážných důvodů. Tyto vážné důvody pak vypočítává v bodech 1. až 7. ust. § 5 písm. c/ zákona o zaměstnanosti, přitom tyto vážné důvody spočívají dle bodu 7. v „jiných vážných osobních důvodech, např. etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele.

Z uvedené právní úpravy je tedy zřejmé, že zákon vyžaduje, aby uchazeč o zaměstnání dbal požadavků úřadu práce a současně tomuto úřadu umožňuje, aby v případě nekorektního, liknavého či nedisciplinovaného přístupu uchazeče o zaměstnání k danému správnímu řízení jej mohl ze zákonem předpokládaných důvodů z evidence vyloučit. Zákon o zaměstnanosti tak ustanovením § 31 odst. 2 a ustanovením § 31 písm. c/ umožňuje úřadu daného uchazeče o zaměstnání vyřadit, ovšem za předpokladu, že maří součinnost s úřadem práce bez vážných důvodů, tedy že se na tento úřad bez vážných důvodů nedostaví ve stanoveném termínu. Za vážné důvody je přitom možno považovat také jiné vážné osobní důvody nebo důvody zvláštního zřetele hodné.

Žalobkyně v podané žalobě vyslovila přesvědčení, že splňuje podmínky ust. § 5 písm. c/, tedy že považuje svoje důvody, které zapříčinily nedostavení se na úřad práce ve sjednaný den, za osobní vážné. Žalovaný zastával opačný názor a zdůrazňoval, že den schůzky byl žalobkyni v dostatečném předstihu znám, takže měla být připravena na zdárné zabezpečení cesty na úřad a to jak z pohledu vhodné dopravy, tak i z pohledu finančního zajištění. Vzhledem k tomu, že k rozhodnému okamžiku takto nečinila, nepovažoval úřad práce její důvody za vážné. Krajský soud se s rozhodnutím úřadu práce neztotožnil a to z následujících důvodů.

Ze skutkových okolností nepochybně vyplývá, že žalobkyně je nezaměstnaná již delší dobu, takže jakožto uchazeč o zaměstnání již nepobírá podporu v nezaměstnanosti, je osamělá a pobírá pouze příspěvek na živobytí ve výši 3 410 Kč měsíčně. Svoji svízelnou finanční situaci popisuje ostatně v podané žalobě, kde uvádí, že pohonné hmoty do osobního automobilu si pořizuje díky svým známým za nižší cenu, její finanční rezervy jsou velmi malé a tudíž mnohdy nemá ani kredit v mobilním telefonu. Přitom se dlouhodobě léčí na psychiatrii. Hodnocením těchto okolností lze souhlasit s žalovaným, že uvedené sociální důvody nemohou být samy o sobě považovány za vážné tak, jak je vzpomíná ust. § 5 písm. c/ bod 7. zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně uvádí, že mimo jiné tyto důvody způsobily její absenci v požadovaném čase na úřadu práce.

Žalobkyně k těmto důvodům však uvádí i důvody další a krajský soud má zato, že právě řetězec těchto jednotlivých okolností pak ve svém celku odůvodňuje, že se žalobkyně nedostavila na krajskou pobočku úřadu práce ve stanoveném termínu z vážných osobních důvodů hodných zvláštního zřetele. Krajský soud nezpochybňuje názor žalovaného, že uchazeče o zaměstnání úřad práce vyřadí z evidence, jestliže tento uchazeč maří součinnost s úřadem tím, že se nedostaví na pobočku úřadu práce bez vážných důvodů. Je přitom zřejmé, že stát, který uchazeči poskytuje podporu, ať již finanční či ve formě hledání vhodného zaměstnání, na něm vyžaduje, aby ke vzájemné spolupráci přistupoval korektně a disciplinovaně, neboli vyžaduje, aby uchazeč nemařil součinnost s úřadem, např. tím, že se ve stanovený termín nedostaví na jednání.

Tomuto nedostavení se bezesporu předchází určité okolnosti vyplývající z chování tohoto uchazeče, a právě tyto okolnosti musí úřad práce hodnotit, jakmile zahájí řízení o vyřazení z evidence uchazečů. Ust. § 31 písm. c/ totiž vyžaduje posouzení, zda k maření součinnosti s úřadem nedostavením se na pobočku úřadu ve stanoveném termínu nebylo způsobeno vážnými důvody. Jak vyplývá ze shora uvedeného, žalobkyně nesporně měla v úmyslu se ve stanovený termín na úřad práce dostavit. Jak uvedla, jezdila ze svého bydliště osobním automobilem, do něhož si pořizovala pohonné hmoty za nižší cenu příležitostně od svých přátel. Lze považovat za logické, že v její tíživé finanční situaci již nemusela mít finanční rezervu na jinou alternativu dopravy na úřad. Pokud se jí tedy nepodařilo osobní automobil nastartovat, její plán na dopravu byl zmařen a ona, jak z nastalé situace nepochybně vyplývá, tuto situaci řešila, když sháněla možnost, jak o této události úřad informovat. Lze uvěřit i jejímu dalšímu tvrzení, že vlivem nedostatku finančních prostředků ani neměla kredit na svém mobilním telefonu. Jestliže tedy kontaktovala svého známého, aby ji na úřadu z naznačených důvodů omluvil a jestliže byla následně ujištěna, že úřad omluvu přijal s tím, že se má na určené místo dostavit buď odpoledne nebo zítra ráno, nelze než dovodit, že nastalý problém považovala za momentálně vyřešený. Její argumentaci, že na cestu autobusem již neměla připravenou dostatečnou finanční hotovost, lze rovněž, v návaznosti na shora uvedené, považovat za omluvitelnou, navíc je lehce pochopitelné i to, že na daném místě a za dané situace ani nemohla mít aktuální informaci o tom, jaký autobusový spoj by mohl její dopravu na místo nahradit. Bezesporu svízelná finanční situace žalobkyně odůvodňuje i její úvahu, že pokud již určité finanční prostředky vynaložila na nákup pohonných hmot, a rozhodla se tedy dopravu mezi svým bydlištěm a Hradcem Králové řešit osobním automobilem, nemusely jí již finanční prostředky na náhradní dopravu autobusem zbývat. Žalobkyně rovněž uvádí, že její tíživou situaci zhoršovala ještě její psychická labilita, kterou, jak uvedla, již delší dobu kompenzovala na základě psychiatrického léčení antidepressivy. Na podporu jejího tvrzení lze rovněž konstatovat, že obsahem správního spisu je i lékařská zpráva – hlášení ošetřujícího lékaře – o její hospitalizaci na psychiatrické klinice v období od 31. 5. do 9. 7. 2010.

Z uvedeného krajský soud dovozuje, že z chování žalobkyně nelze v žádném případě usuzovat na jakoukoliv ignoranci práce úřadu ani na jakýkoliv úmysl maření jeho práce. Jak vyplynulo ze správního řízení, žalobkyně po celou dobu, kdy byla v evidenci uchazečů o zaměstnání zařazena, s úřadem bezkonfliktně spolupracovala. Shora naznačený excés v jejím chování přitom vykazoval známky vážných osobních důvodů hodných zvláštního zřetele a v žádném případě jej nelze ve vazbě na shora uvedené hodnotit jako maření součinnosti s úřadem práce. Krajský soud má zato, že v daném případě nastaly objektivní důvody, s kterými se žalobkyně s ohledem na její sociální situaci a momentální psychické rozpoložení vypořádala dle osobních možností a je nepochybné, že situaci chtěla řešit tak, aby k žádné kolizi s úřadem nedošlo. Její následné uklidnění, že omluva byla přijata tedy z jejího pohledu bylo důvodem pro to, aby již další řešení pro daný okamžik nehledala s tím, že celou věc vyřídí i s osobní omluvou příští den.

Krajský soud tedy v případě žalobkyně shledal, na rozdíl od žalovaného, vážné osobní důvody, pro které se na úřad práce nemohla ve stanovený termín dostavit a rozhodnutí žalovaného, který k jejím osobním problémům nepřihlédlo, považuje za příliš restriktivní a formalistické. Rozhodování soudu v přezkumném řízení tak bylo především vedeno snahou o spravedlivé řešení věci v intencích dané právní úpravy. Krajský soud přisvědčil názoru žalobkyně, že správní orgány mají postupovat dle zásad vyslovených v ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Postup správních orgánů nelze ani označit za souladný s ustálenou judikaturou Ústavního soudu (nález ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III.ÚS 188/04), z něhož lze dovodit, že „pokud správní orgány ve správním řízení pouze důsledně vyžadují plnění povinností ze strany občanů a nedbají přitom o ochranu jejich zájmů, je výrazem tohoto postupu přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti a tím dochází k porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod.“

Krajský soud má zato, že v projednávané věci nehodnotil žalovaný případ žalobkyně s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem a zejména nezohlednil jejich vzájemnou vazbu. Tento postup tak nekorespondoval ani závazné právní judikatuře vyslovené v jeho rozsudku ze dne 23. 7. 2008, čj. 4 Ads 20/2008-58, dle níž „... vždy je tedy potřeba hodnotit a řádně se zabývat všemi okolnostmi toho kterého případu. Nejvyšší správní soud považuje na tomto místě za vhodné připomenout, že správní orgány by měly mít k problémům a potížím fyzických a právnických osob (účastníků řízení) co možná největší pochopení a postupovat ve vztahu k nim vstřícně a objektivně. Ostatně také správní řád ve větě první § 4 odst. 1 stanoví, že veřejná správa je službou veřejnosti. Ve vztazích podle zákona o zaměstnanosti to platí dvojnásob - správní orgány by se zde měly snažit nezaměstnanému co nejvíce pomoci v jeho situaci na trhu práce. Institut vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání by měl být používán pouze v případech, kdy jsou nade vše pochybnost splněny podmínky, jež zákon o zaměstnanosti pro vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání stanoví. Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání totiž představuje velký zásah do sociální sféry takto vyřazeného uchazeče (úřad práce totiž vyřazenému uchazeči již nadále neposkytuje péči podle zákona o zaměstnanosti - nezprostředkovává pomoc při hledání zaměstnání, vyřazený uchazeč se nemůže účastnit rekvalifikace organizované úřadem práce, nemůže mu být vyplácena podpora v nezaměstnanosti ani případná podpora v rekvalifikaci).“

Krajský soud proto napadené rozhodnutí dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V něm bude vázán shora vysloveným právním názorem.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalobkyně. Ta byla od zaplacení soudního poplatku osvobozena a ze správního spisu nevyplynulo, že by jí nějaké náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 25. října 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu